

- 11) renty i odszkodowania w tej ich części, w której nie są wypłacane ze środków Zakładu Ubezpieczeń Społecznych;
- 12) wartość wyżywienia wydawanego w pełni lub częściowo bezpłatnie, jeżeli nie stanowi ono deputatu, w części nie opłacanej;
- 13) zapomogi;
- 14) pozostałe nagrody i wynagrodzenia nie zaliczone do funduszu płac.

Rozdział 5.

Przepisy końcowe.

§ 12. Minister Finansów ustali zasady ewidencji wynagrodzeń za pracę, zapewniające pełne ujęcie księgowo tych wynagrodzeń z podziałem na składniki wymienione w § 2.

§ 13. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac

i Ministrem Finansów dostosuje sprawozdawczość z zatrudnienia i płac do wymagań niniejszej uchwały.

§ 14. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może wprowadzić w miarę potrzeby w wypadkach uzasadnionych zmiany w zakresie klasyfikacji składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki społecznej, określonych niniejszą uchwałą.

§ 15. Traci moc uchwała nr 107 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie składników funduszu płac, wynagrodzeń z funduszu zakładowego i z czystej nadwyżki spółdzielni oraz składników wynagrodzeń nie objętych funduszem płac w jednostkach na rozrachunku gospodarczym (Monitor Polski Nr 29, poz. 124).

§ 16. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

6

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 grudnia 1964 r.

w sprawie ulg podatkowych dla rzemieślników szkolących uczniów.

Na podstawie art. 3 i 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rzemieślnikom, prowadzącym zakłady rzemieślnicze oraz szkolącym uczniów zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa przemysłowego, przysługują z tytułu wykształcenia ucznia na czeladnika szczególne ulgi podatkowe w wysokości i na warunkach określonych zarządzeniem.

§ 2. 1. Ulga podatkowa wynosi kwotę 3.000 zł.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) mogą na terenie całego województwa (miasta wyłączonego z województwa) lub na terenach poszczególnych powiatów podwyższyć do kwoty 4.000 zł ulgę podatkową za wykształcenie ucznia w podstawowym zakresie następujących rzemiosł: brzoźnictwo, ceramika szlachetna, ciesielstwo, dekarstwo, elektromechanika, instalatorstwo sanitarne i ogrzewania, instalatorstwo elektryczne, kowalstwo, kowalstwo zdobnicze, lutnictwo, mechanika maszyn, mechanika precyzyjna, modelarstwo, murarstwo, naprawa instrumentów klawiszowych, optyka, ortopedyka, piekarstwo, rzeźbiarstwo w drewnie, studniarstwo, szewstwo ortopedyczne, sztukatorstwo, ślusarstwo, witrażownictwo i zduństwo.

§ 3. Określone zarządzeniem szczególne ulgi podatkowe nie dotyczą wykształcenia w przedmiotowym zakresie rzemiosł: dziewiarstwo, fryzjerstwo damskie w miejscowościach o liczbie mieszkańców ponad 20.000, garbarstwo skór bez włosów, sitarstwo, szczerkarstwo, wyprawa skór futerkowych, wyrób drobnych przedmiotów użytku osobistego i domowego oraz zabawek, z wyjątkiem wyrobu i naprawy zabawek.

§ 4. 1. Warunkiem uzyskania ulgi podatkowej jest, aby rzemieślnik szkolił ucznia przez cały okres przewidziany na szkolenie.

2. Jeżeli umowa o naukę rzemiosła została przedwcześnie rozwiązana z przyczyn niezależnych od rzemieślnika szkolącego ucznia i uczeń został skierowany przez cech na dokończenie nauki do innego rzemieślnika, wówczas przysługującą z tytułu wykształcenia ulgę podatkową (po zdaniu egzaminu przez ucznia) dzieli się między obydwu rzemieślników proporcjonalnie do okresów (ilości miesięcy) prowa-

dzanego przez nich szkolenia. Jeżeli jednak rozwiązanie umowy nastąpiło z winy szkolącego rzemieślnika, ulga podatkowa przysługuje w wysokości proporcjonalnej do okresu szkolenia tylko temu rzemieślnikowi, u którego uczeń ukończył naukę rzemiosła.

§ 5. 1. Ulga podatkowa polega na potrąceniu kwoty ulgi od kwoty podatków obrotowego i dochodowego, kwoty zryczałtowanego podatku obrotowego i dochodowego lub od kwoty opłaty za kartę podatkową, ustalonych za rok podatkowy, w którym szkolony uczeń zdał egzamin czeladniczy z wynikiem pomyślnym.

2. Jeżeli kwota ulgi przekracza kwotę podatku lub opłaty (ust. 1) ustaloną za rok podatkowy, w którym uczeń zdał egzamin czeladniczy, potrącenia pozostałej kwoty przysługującej ulgi dokonuje się w następnym roku podatkowym. Łączna suma potrąceń z tego tytułu nie może jednak przekroczyć należności podatkowych, ustalonych za okres 2 lat.

§ 6. W celu uzyskania ulgi rzemieślnicy objęci przepisami zarządzenia są obowiązani w terminie miesięcznym po złożeniu przez ucznia egzaminu czeladniczego złożyć odpowiedni wniosek do organu finansowego właściwego dla wymiaru podatku obrotowego, zryczałtowanego podatku obrotowego i dochodowego lub opłaty za kartę podatkową. Do wniosku należy dołączyć dokument wystawiony przez izbę rzemieślniczą, stwierdzający, że rzemieślnik ubiegający się o ulgę szkolił ucznia przez cały okres przewidziany na szkolenie lub że zachodzą wypadki, o których mowa w § 4 ust. 2, oraz że uczeń zdał egzamin czeladniczy z wynikiem pomyślnym (z podaniem daty egzaminu).

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 28 września 1962 r. w sprawie ulg podatkowych dla rzemieślników szkolących uczniów (Monitor Polski Nr 75, poz. 348), z tym że przepisy tego zarządzenia stosuje się jednak w 1965 r. w wypadkach, gdy kwota ulgi przysługującej z tytułu złożenia przez ucznia egzaminu czeladniczego w 1964 r. przekracza kwotę podatków lub opłaty, ustaloną za rok podatkowy 1964.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się w razie złożenia przez ucznia egzaminu po dniu 1 stycznia 1965 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*